

KEN FOLLETT

BANI DE HÂRTIE

editura rao

Ora 6 a.m.

CAPITOLUL UNU

Fusese cea mai norocoasă noapte din viața lui Tim Fitzpeterson. Își spusese asta în momentul în care deschise ochii și o văzu pe fata din pat, de lângă el, încă dormind. Nu se mișcă, de teamă să nu o trezească, dar o privi aproape pe furiș, în lumina rece a Londrei de la revărsatul zorilor. Dormea întinsă pe spate, cu acea relaxare deplină a copiilor mici. Îi aducea aminte de Adrienne a lui, pe când era copilă. Își alungă din minte acest gând neplăcut.

Fata de lângă el avea capul mic și părul roșcat, ca o calotă, care lăsa să i se vadă urechile micuțe. Toate trăsăturile ei erau mici: nasul, bărbia, pomeții, dinții frumoși. La un moment dat, în timpul nopții, îi acoperise fața cu mâinile lui mari și aspre, apăsând ușor cu degetele în scorburile ochilor și în obraji și deschizându-i buzele moi cu degetul mare, de parcă pielea lui i ar fi putut simți frumusețea, ca pe căldura emanată de un foc.

Brațul ei stâng zăcea fără vlagă deasupra cuverturii ce fusese dată la o parte, dezvelindu-i umerii înguști și delicați și un sân mic, cu sfârcul moale și adormit.

Stăteau întinși unul lângă celălalt, fără să se atingă, deși îi putea simți căldura coapsei aproape de el. Își îndepărtă privirea de la ea, uitându-se în tavan, și – pentru o clipă – lăsa amintirea bucuriei pure a adulterului să se reverse peste el ca un fior; apoi se ridică.

Rămase în picioare lângă pat și o privi din nou. Era liniștită. Lumina candidă a dimineții nu o făcea mai puțin frumoasă, în ciuda părului ciufulit și a urmelor neingrijite a ceea

ce fusese un machiaj elaborat. Zorii zilei erau mai puțin îngăduitori cu Tim Fitzpeterson, știa lucrul ăsta. De aceea încercase să nu o trezească: voia să se privească în oglindă înainte ca ea să îl vadă.

Se duse în baie, gol, pășind tiptil pe covorul verde și lipsit de strălucire din camera de zi. Pentru câteva clipe privi locul ca pentru prima oară și i se păru iremediabil de monoton. Covorul era asortat cu o canapea verde și mai monotonă, cu perne cu flori decolorate. Mai era și o masă de scris simplă, de lemn, genul acela pe care îl găsești în milioane de birouri, un televizor alb-negru vechi, un dulap pentru acte și un raft cu manuale de drept și de economie, plus câteva volume din *Hansard*. Pe vremuri i se păruse foarte în vogă să aibă o a doua locuință în Londra.

În baie avea o oglindă înaltă – cumpărată nu de Tim, ci de soția lui, în zilele de dinainte de a renunța complet la viața de oraș. În timp ce aștepta să i se umple cada, se privi în oglindă, întrebându-se ce avea trupul acela de vârstă mijlocie încât o fată frumoasă de – cât, 25 de ani? – să-l dorească nebunește. Era sănătos, dar nu și în formă; nu în sensul în care este folosit acest cuvânt ca să descrie bărbații care fac exerciții și vizitează sălile de sport. Era scund, iar osatura sa lată din naștere era îngroșată de un pic de surplus de grăsime, în special pe piept, pe mijloc și pe fese. Fizicul lui era potrivit pentru un bărbat de 41 de ani, dar nu avea nimic care să stârnească o femeie, nici măcar pe cea mai carnală dintre toate.

Oglinda se acoperi de aburi, iar Tim intră în cadă. Își rezemă capul și închise ochii. Își dădu seama că dormise mai puțin de două ore, dar cu toate astea se simțea destul de odihnit. Educația sa l-ar fi putut face să creadă că durerea și disconfortul, dacă nu chiar și boala, erau consecințe ale nopților târzii, ale dansului, adulterului și băuturilor tari. Toate păcatele acestea ar fi trebuit să atragă asupra lui mânia lui Dumnezeu. Nu: plata păcatului era pură încântare.

Începu să se spele încet. Totul începuse la unul dintre dînerurile acelea îngrozitoare: cocktail de greșfrut, friptură prea

arsă și tort fără surpriză¹ pentru 300 de membri ai unei organizații inutile. Discursul lui Tim fusese doar o altă expunere a strategiei actuale a guvernului, încărcată de emoție, pentru a atrage simpatia publicului. După aceea fusese de acord să meargă în altă parte ca să bea ceva cu unul dintre colegii lui – un tânăr economist strălucit – și cu două persoane vag interesante, din public.

Locul se dovedise a fi un club de noapte în care Tim nu și-ar fi permis să meargă în mod normal, însă altcineva plățise intrarea. Odată ajuns înăuntru, începuse să se distreze atât de bine, încât cumpăraseră o sticlă de șampanie cu cardul de credit. Se alăturaseră apoi mai multe persoane grupului lor: directorul unei companii de film de care Tim auzise vag, un dramaturg de care nu auzise, un economist de stânga care le strânsese mâinile cu un zâmbet strâmb și care evitase discuțiile despre serviciu și fetele.

Șampania și spectacolul din club îl întârâtaseră puțin. În zilele de demult, în momente ca acela ar fi dus-o pe Julia acasă și ar fi făcut dragoste cu ea brutal – ei îi plăcea asta, dar doar din când în când. Însă acum ea nu mai venea în oraș, iar el nu mai mergea în cluburi; nu în mod normal.

Fetele nu fuseseră prezentate. Tim începuse să vorbească cu cea care se afla cel mai aproape, o roșcată cu pieptul plat, care purta o rochie lungă de culoare deschisă. Arăta ca un model și spunea că e actriță. Tim se așteptase să o găsească plictisitoare și ca ea să îi răspundă la fel. Atunci își dăduse seama, pentru prima oară, că noaptea aceea avea să fie specială: fata părea să îl găsească fascinant.

Treptat, discuția lor intimă îi izolase de restul petrecerii, până când cineva sugerase să meargă într-un alt club. Tim spusese imediat că el se va duce acasă. Roșcata îl apucase de braț și

¹ În original, *bombe no surprise* – aluzie la filmul *Diamonds are forever*, în care se folosește termenul de *bombe surprise* cu referire la un desert care chiar conținea o bombă, cu care două dintre personaje (domnul Albert Wint și domnul Charles Kidd) încearcă să îl ucidă pe James Bond (n.tr.)

îl rugase să nu facă asta, iar Tim, care era galant cu o femeie frumoasă pentru prima oară în 20 de ani, fusese imediat de acord să meargă cu ea.

Ieșind din cadă, se întrebă despre ce vorbiseră atâta timp. Activitatea unui subsecretar de stat în departamentul de energie nu prea era o discuție pentru o petrecere: dacă nu era formală, era extrem de confidențială. Probabil că discutaseră politică. Oare îi spusese bancuri ironice despre politicienii de rang înalt, pe tonul acela mucalit care era singurul lui mod de a fi amuzant? Nu-și putea aminti. Tot ce își amintea era felul în care stătuse ea, cu fiecare părțică a corpului ei îndreptată cu dăruire spre el: capul, umerii, genunchii, picioarele – o atitudine fizică intimă și provocatoare în același timp.

Șterse aburii de pe oglinda de ras și își frecă barba speculativ, cântărind situația. Avea părul foarte închis la culoare, iar barba, dacă ar fi lăsat-o să crească, ar fi fost deasă. În rest, fața lui era comună, ca să nu spunem mai mult – bărbia retrasă, nasul ascuțit cu două semne albe gemene de fiecare parte a rădăcinii, pe care se odihniseră ochelarii timp de 35 de ani, gura deloc mică și un pic cam aspră, urechile prea mari, fruntea înaltă, ca a unui intelectual. Nu i se putea citi caracterul pe chip. Era o față antrenată să ascundă gândurile în loc să afișeze emoțiile.

Porni aparatul de ras și făcu o grimasă, astfel încât să își vadă întregul obraz stâng. Nici măcar nu era urât. Auzise că unele fete erau atrase de bărbații urâți – nu era în măsură să verifice asemenea generalizări despre femei –, dar Tim Fitzpeterson nici măcar nu se încadra în acea categorie dubios de norocoasă. Însă probabil era timpul să se gândească din nou la categoriile în care se încadra.

Cel de-al doilea club pe care îl vizitaseră era genul de loc în care nu ar fi intrat niciodată din proprie inițiativă.

Nu era un iubitor de muzică și, chiar dacă i-ar fi plăcut, gusturile sale nu ar fi inclus partiturile zgomotoase și stridente care înăbușeau conversațiile din *Gaura Neagră*. Cu toate acestea, dansase pe muzica aceea – dansul acela smucit, exhibiționist,

care părea a fi la modă acolo. Îi plăcuse și se gândise că se achi-tase destul de bine; ceilalți clienți nu îi aruncaseră priviri amuzate, așa cum se temuse. Probabil fiindcă mulți dintre ei erau de vârsta lui.

DJ-ul, un tânăr cu barbă, într-un tricou imprimat în mod neverosimil cu textul „Harvard Business School”, pusese pe neașteptate o baladă lentă, cântată inconstant de un american cu o voce răgușită. În momentul acela, se aflau pe micul ring de dans. Fata se apropiase de el și își încolăcise brațele în jurul lui. Atunci își dăduse seama că nu glumește și fusese nevoit să se hotărăască dacă era și el la fel de serios. Cu trupul ei fierbinte, suplu, lipit de el la fel de strâns precum un prosop ud, se decisese foarte repede. Își inclinase capul – era un pic mai scundă decât el – și îi șoptise în ureche: „Hai să bem ceva în apartamentul meu”.

O sărutase în taxi – nu mai făcuse asta de foarte mulți ani. Sărutul fusese atât de seducător, ca sărutul dintr-un vis, încât îi atinsese sânii, extraordinar de mici și de fermi sub rochia ei lejeră; iar după aceea le fusese greu să se abțină până ajunseseră acasă.

Uitaseră de băutura. „Probabil am ajuns în pat în mai puțin de un minut”, se gândi Tim cu îngâmfare. Își termină bărbieritul și se uită în jur după apa de toaletă. Găsi o sticlă veche în dulapul de pe perete.

Se întoarse în dormitor. Fata încă dormea. Își găsi halatul și țigările și se așeză în fotoliul de lângă fereastră. „Am fost destul de grozav în pat”, își spuse. Știa că se minte singur: ea fusese cea revoluționară, cea creativă. La inițiativa ei făcuseră chestii pe care Tim nu i le-ar fi putut sugera Juliei nici după 15 ani petrecuți în același pat.

Da, Julia. Privea în gol de la fereastra primului etaj, pe partea cealaltă a străduței înguste, spre școala victoriană din cărămidă roșie, al cărei loc de joacă prăpădit era trasat cu liniile galbene decolorate ale terenului de netball. Încă simțea același lucru pentru Julia: dacă o iubise înainte, o iubea și acum. Însă fata asta era altfel. Dar nu asta își spuneau întotdeauna imbecilii înainte de a începe o aventură?

„Să nu ne pripim“, își spuse. Pentru ea ar fi putut să fie doar o aventură de o noapte. Nu putea presupune că va dori să îl vadă din nou. Cu toate astea, înainte de a o întreba care îi sunt opțiunile, voia să decidă care erau intențiile lui: guvernul îl învățase să se informeze înainte de reuniuni.

Avea o formulă de abordare a problemelor complexe. În primul rând: ce am de pierdut? Din nou, Julia: categorică, inteligentă, mulțumită; orizonturile ei îngustându-se implacabil cu fiecare an de când devenise mamă. Fusese o vreme în care trăise pentru ea: își cumpărase hainele care îi plăceau ei, citise romane fiindcă ea era interesată de ele, iar succesele sale politice îl mulțumiseră cu atât mai mult cu cât o mulțumiseră pe ea. Dar centrul de greutate al vieții lui se schimbase. Acum, Julia stăpânea numai lucrurile neînsemnate. Dorea să locuiască în Hampshire, iar pentru el nu conta, așa că locuia acolo. Voia ca el să poarte jachete în carouri, dar moda din Westminster cerea costume sobre, așa că purta negru, gri șters cu modele și bleumarin.

Când își analiză sentimentele, își dădu seama că nu îl legau prea multe de Julia. Un pic de afecțiune, probabil; o imagine nostalgică a ei, cu părul prins în coadă, dansând swing într-o fustă conică. Asta era dragoste? Se îndoia.

Fetele? Asta era altceva. Katie, Penny și Adrienne: doar Katie era destul de mare încât să înțeleagă dragostea și căsătoria. Nu se vedeau prea des, dar era de părere că puțină dragoste paternă conta foarte mult; și era mult mai bine așa decât fără tată. Nu exista loc de discuții aici: părerea lui era bătută în cuie.

Și mai era și cariera sa. Poate că un divorț nu ar fi afectat un subsecretar, dar ar fi putut distruge un bărbat într-o poziție mai înaltă. Nu existase niciodată un prim-ministru divorțat. Iar Tim Fitzpeterson își dorea această funcție.

Așadar, avea foarte multe de pierdut – de fapt, tot ce prețuia. Își întoarse privirea de la fereastră către pat. Fata se întoarsese pe o parte, cu spatele la el. Alesese corect să poarte părul scurt – îi scotea în evidență gâtul subțire și umerii frumoși. Spatele i se

subția brusc într-o talie mică, apoi dispărea sub cearșaful mototolit. Pielea îi era ușor bronzată.

Avea atâtea de câștigat! „Bucurie“ era un cuvânt pe care Tim îl folosea foarte puțin, dar acum îi pătrunsese în gânduri. Dacă cunoscuse bucuria înainte, nu își putea aminti când. Satisfacție da: prin scrierea unui raport solid și cuprinzător, prin câștigarea uneia dintre nenumăratele mici bătălii în comisi și în Camera Comunelor, printr-o carte precisă sau un vin bun. Dar plăcerea seducătoare și sălbatică pe care o simțise cu fata asta era ceva nou.

Poftim: astea erau punctele pro și contra. Formula spunea: acum adună-le și vezi care atârnă în balanță. Dar de data asta formula nu avea să funcționeze. Tim avea cunoștințe care spuneau că nu funcționează niciodată. Probabil că aveau dreptate. Putea fi o greșeală să crezi că motivele se pretează la a fi numărate ca bancnotele. În mod curios, își aminti o frază de la un seminar de filosofie din colegiu: „încântarea inteligenței noastre prin intermediul limbajului“. Ce este mai lung – un avion sau o piesă de teatru într-un act? Ce prefer – satisfacția sau bucuria? Gândurile începeau să i se încurce în cap. Scoase un sunet scârbit, apoi se uită repede spre pat să vadă dacă o deranjase. Dormea în continuare. Bun.

Afară, în stradă, un Rolls-Royce gri trase la marginea trotuarului, la o distanță de o sută de metri. Nimeni nu cobori din el. Tim se uită mai atent și îl văzu pe conducătorul auto deschizând un ziar. Putea fi un șofer care lua pe cineva la ora 6.30? Un om de afaceri care călătorise noaptea și ajunsese prea devreme? Nu putea citi numerele de înmatriculare. Dar vedea că șoferul era un bărbat solid, suficient de masiv încât interiorul mașinii să pară la fel de înghesuit ca al unui Mini.

Își întoarse din nou gândurile spre problema lui. Ce facem în politică, se întrebă, când avem de-a face cu două cereri puternice, dar care se află în conflict? Răspunsul apără imediat: alegem cursul unei acțiuni care, în mod real sau aparent, satisface ambele nevoi. Paralela era evidentă. Va rămâne căsătorit cu

Julia și va avea o aventură cu fata aceea. Părea o soluție foarte politică și îl mulțumea.

Își aprinse încă o țigară și se gândi la viitor. Era un joc încântător. Aveau să urmeze mult mai multe nopți acolo, în apartament, din când în când câte un weekend într-un mic hotel de la țară, poate chiar și două săptămâni la soare, pe o plajă discretă din Africa de Nord sau din India de Vest. Ea va arăta senzațional în costum de baie.

Alte speranțe păleau pe lângă acestea. Era tentat de gândul că viața lui din tinerețe fusese irosită, dar cunoștea și noțiunea de a fi extravagant. Nu fusese irosită, însă era ca și cum își petrecuse tinerețea rezolvând împărțiri prin fracții și nu descoperise niciodată calculul diferențial.

Hotărî să discute cu ea despre problemă și despre soluția lui. Ea va spune că nu se poate, iar el îi va spune că a face compromisuri era talentul lui special.

Oare cum ar fi trebuit să înceapă? „Draga mea, vreau să facem asta din nou, cât de des.“ Părea în regulă. Ce va spune ea? „Și eu“ sau „Sună-mă pe numărul ăsta“ sau „Îmi pare rău, Timmy, eu sunt o fată de o singură noapte“.

Nu, asta nu, era imposibil. Noaptea trecută fusese plăcută și pentru ea. El era special pentru ea. Îi spusese asta.

Se ridică în picioare și își stinse țigara. „Mă duc în pat, își spuse; o dezvelesc ușor și îi privesc trupul gol câteva clipe, apoi mă întind lângă ea și îi sărut buricul și coapsele și sânii, până când se trezește, și apoi fac din nou dragoste cu ea.“

Își îndepărtă privirea de la ea și se uită pe fereastră, savurând așteptarea. Rollsul era încă acolo, ca un melc gri în mocirlă. Fără să știe de ce, îl deranja. Și-l alungă din minte și se duse în pat să o trezească pe fată.

CAPITOLUL DOI

În ciuda faptului că era foarte bogat, Felix Laski nu avea mulți bani. Averea lui luase forma acțiunilor, terenurilor, clădirilor și, ocazional, a bunurilor și mai vagi, cum ar fi jumătate dintr-un scenariu de film sau o treime dintr-o invenție pentru producerea instant de chipsuri de cartofi. Ziarele obișnuiau să spună că, dacă toate averile lui ar fi transformate în bani gheață, ar deține o grămadă de milioane de lire, iar lui Laski îi plăcea la fel de mult să sublinieze că ar fi aproape imposibil să facă asta.

Merse pe jos de la gara Waterloo spre centrul orașului, fiindcă era de părere că lenea putea provoca atacuri de cord bărbaților de vârsta lui. Preocuparea asta pentru sănătate era o prostie, fiindcă era cel mai în formă tip de 50 de ani care putea fi găsit în Square Mile. Un pic mai scund de un metru optzeci și doi, cu un piept ca pupa unei nave de război, era cam la fel de predispus la un stop cardiac precum un taur tânăr.

Făcea furori în timp ce se plimba pe podul Blackfriars, în soarele fragil din primele ore ale dimineții. Hainele lui erau scumpe, de la cămașa albastră de mătase la pantofii lucrați manual; după standardele orașului, era un dandy. Și asta fiindcă toți bărbații din satul în care se născuse Laski purtau salopetă de bumbac și șapcă de stofă; acum, hainele bune îl făceau să se simtă bine, amintindu-i de ceea ce lăsase în urmă.

Hainele făceau parte din imaginea lui – aceea a unui aventurier. De obicei, afacerile sale implicau riscuri sau oportunism – sau și una, și alta – și avea grijă ca din exterior să pară mai necinstite decât erau. Faptul că era cunoscut pentru abilitățile sale speciale valora mai mult decât o bancă comercială.